

[Stærmose.]

ring og i vor Arbejdsanvisning i øvrigt. Denne Arbejdsanvisning maa — samtidig med, at man grundlovs sikrer Retten til Arbejde og følgelig udbetaler den tariffmæssige Løn til Arbejdere, hvem der ikke kan anvises Arbejde — laves om, saa at den bliver langt mere effektiv end før, og Arbejdsanvisningen maa sammen med Arbejdsløshedsforsikringen henlægges til en særlig, ny Administration, som bliver ledet direkte af det offentlige. Der maa ogsaa fastsættes Regler for offentlig Støtte til Omskoling for de Arbejdere, hvem der ikke kan anvises Arbejde inden for deres Fag efter den Frist, som det er rimeligt at sætte, saadan at Kravet om, at hvert Fag skal have en rimelig Reserve af faguddannede Arbejdere, bliver respekteret. Vi skal være klar over, at Ændringen maa gennemføres, at vi for Fællesskabets Skyld maa foretage visse Ændringer, der maaske i første Omgang vil føles som Frihedsbegrænsninger, men som i det lange Løb langt vil opvejes af det Gode, det vil være for den enkelte, at han ikke deklæsseres under en udpræget Arbejdsløshed, og det Gode, som det er, at vi opretholder Købekraften og derved ogsaa ved dette Middel kan bidrage til at afbøde en Lavkonjunkturs Indtræden og Virkninger.

Jeg nævnte, at det Hovedsynspunkt, der fra vor Side anlægges paa den sociale Politik, gaar ud paa dette, at vi vil udvide de forebyggende Ordninger meget stærkt, og at vi vil anlægge det Syn paa Socialpolitikken, at denne Politik har sin Plads i den almindelige økonomiske Politik, og at de Ændringer, der gennemføres med Hensyn til Samfundets Indtægter, gennem Socialpolitikken ogsaa har og skal have almindelige økonomiske Formaal. Dermed gaar vi ind i en principiel Modsætning til den gamle Socialpolitik, som jo allerede har været Ændringer i moderne Retning underkastet i 30erne ogsaa her i Danmark, vi gaar ind i en klar Modsætning til det gamle socialpolitiske Princip, der stort set gik ud paa, at den sociale Politik skulde være en Ambulancetjeneste. I Det konservative Folkepartis nye Program hævder man ogsaa den moderne Betragtning, at den sociale Politik ikke skal være en Ambulancetjeneste, men over det Afsnit, der indeholder disse Udtalelser, har man anbragt et Billede af Kommunehospitalet med Udrykningsambulance. Dette, at vi vil hævde den forebyggende Linie, fører dog ikke alene til Krav om, at den eksisterende forebyggende Forsorg skal udvides saaledes, at vi i vore Byer faar flere Børnehaver, Vuggestuer og

Fritidshjem, og saaledes at Sundhedsplejerskeordningen og Skolelægeordningen og Skoletandplejen indføres over hele Landet, saa snart det er praktisk muligt. Nej, det er ogsaa paa andre Omraader vi vil være med til at udvide den forebyggende Forsorg, vi vil ogsaa for Familiernes Vedkommende hævde, at det forebyggende Princip skal anvendes paa hele den Hjælp, som vi nu under saa mange forskellige Former yder de børnerige Familier til Lettelse af Forsørgerbyrden. Vi har foreslaaet en Ordning, som er ganske klar og simpel, og som ligger paa Linie med, hvad andre Lande baade før og under Krigen har gennemført, et Forslag, som gaar ud paa, at Forsørgerbyrden lettes ved et almindeligt Familietilskud fra Staten, et Tilskud, som udbetales for hvert Barn ud over det første, uden Hensyn til Forældrenes Indtægt.

Den Lettelse af Forsørgerbyrden, vi har i Øjeblikket, ligger spredt paa en halv Snes forskellige Former, hvoraf flere er ganske irrationelle. Den mest irrationelle af de nuværende Ordninger er jo den Nedsættelse af den ansatte skattepligtige Indtægt, som nu foregaar efter forskellige Satser i København og Provinsbyerne og Landdistrikterne. Med den Ordning, vi i Øjeblikket har paa dette Omraade, og som skattemæssigt for Skatteydere med Børn betyder en Besparelse paa mellem 40 og 50 Mill. Kr. om Aaret, ydes der ikke Forsørgere med jævne og smaa Indtægter nogen Nedsættelse, der betyder nogen som helst faktisk Lettelse af Forsørgerbyrden. Ca. Halvdelen af Forsørgerne i København har f. Eks. en skattepligtig ansat Indtægt paa 3 000 Kr. eller derunder, og undersøger man Sagen, viser det sig, at der for Forsørgere i København med 3 000 Kr. i ansat Indtægt bliver en aarlig Nedsættelse af Skatten paa 72 Kr. for det første Barn og i alt 298 for de 5 første Børn, altsaa en faktisk Nedsættelse, der kun beløber sig til nogle ganske faa Kroner om Maaneden, en Lettelse, som aldeles ingen reel Betydning har. Man kunde ved at fremdrage Tal fra andre Indtægtsgrupper klart paavise, at for Forsørgere med større Indtægt, mellem 10 000 og 15 000 Kr., kommer vi op paa en Nedsættelse, der nogenlunde svarer til, hvad Folk har Raad til at bruge til deres Børns Føde og Klæder paa en meget lille Indtægt. Vi har mange andre Ordninger, som omfatter alle, og som er langt fornuftigere end den Lettelse, vi yder gennem Nedsættelse af Skatteansættelserne. Men for hele dette Omraade, der tilsammen betyder en Udgift paa et Sted mellem 150 og 165 Mill.